

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D. a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci žalobce: **E. D.**, nar. x, státní příslušnost Ruská federace, bytem X, zastoupený JUDr. Petrem Šťastným, advokátem se sídlem Washingtonova 1599/17, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2015, č. j. MV-84846-3/SO-2014, o zrušení povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 3. 2015, č. j. MV-84846-3/SO-2014 a rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 3. 2014, č. j. OAM-106-25/ZR-2012, **se z r u š u j í** a věc **s e v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **21. 000,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Petra Šťastného, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015, č. j. MV-84846-3/SO-2014, žalovaná zamítla odvolání žalobce a současně potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 18. 3. 2014, č. j. OAM-106-25/ZR-2012, kterým bylo žalobci podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušeno povolení k trvalému pobytu a kterým mu byla podle ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k vycestování z území České republiky.

Žalobce současně se žalobou navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Tomuto návrhu soud usnesením ze dne 27. 5. 2015, č. j. 46 A 46/2015-30, vyhověl a odkladný účinek žalobě přiznal.

Žalobce předně namítl, že vychází-li správní orgán z odsuzujícího (trestního) rozsudku, pak by měl nepochybně vyjít rovněž z právní kvalifikace jednání (trestním) soudem učiněné. Jestliže se tedy žalobce svým jednáním dopustil pěti dílčími útoky jednoho skutku a jednoho trestného činu dle trestně právních předpisů (tzv. pokračování), pak je třeba považovat takové jednání za jeden skutek proti veřejnému pořádku i v rámci jiných veřejnoprávních nástrojů a není tak splněno kritérium opakovanosti.

Dále uvedl, že jestliže s nemalým časovým odstupem od spáchání trestného činu (roky 2005 až 2006) a uložení trestu (prosinec 2008, resp. duben 2009) zahájil správní orgán prvního stupně řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu (rok 2012) zakončené rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, které nabylo právní moci doručením rozhodnutí odvolacího orgánu, tedy až v dubnu 2015, pak se fakticky dopouští dvojího odsouzení za totéž protiprávní jednání, a to vzhledem ke značné časové prodlevě ještě zcela bez jakéhokoli preventivního účelu.

Rovněž zdůraznil, že mu v rámci odsuzujícího (trestního) rozsudku nebyl uložen trest vyhoštění, ač by připadal v úvahu. Správní orgán pak fakticky takovýto trest za totéž jednání žalobci ukládá, a to se značným časovým odstupem a dle názoru žalobce bez hlubšího smyslu. Ačkoli právně se nejedná o totožný druh sankce, jak správně podotýká správní orgán, fakticky ovšem u žalobce, který je občanem Ruské federace, je výsledný efekt dosažený zrušením povolení k trvalému pobytu na území ČR téměř rovnocenný s uložením trestu vyhoštění, neboť Ruská federace není členským státem EU a ČR s ní má zavedenu vízovou povinnost.

Uvedl dále, že rozhodnutím bylo nepochybně zasaženo velmi citelně (nepřiměřeně) do jeho soukromého a rodinného života, jelikož bydlí společně se svou matkou (L. D.) a pravidelně se stýká se svým synem (J. D.). Argumentaci správního orgánu o narušení rodinných vazeb delším vzájemným odloučením kvůli výkonu trestu odnětí svobody pak žalobce považuje za neférovou, protože v tomto období objektivně neměl jako otec malého dítěte (nar. ...) možnost vzájemný vztah se synem rozvíjet. Po propuštění z výkonu trestu však svůj opravdový zájem o syna J. projevuje a lze konstatovat, že se mu skutečně podařilo (a nikoli pouze účelově, jak naznačuje správní orgán) navázat se synem hlubší citový vztah. Napadeným rozhodnutím tak fakticky dochází k zásahu do práv jeho dítěte, které má právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. V této souvislosti žalobce označil informace uvedené jeho bývalou manželkou N. K. při jejím osobním výslechu o jeho vztahu k synovi J. (že se o něj nikdy nezajímal a navzájem spolu nijak nekomunikují...), o něž především správní orgán opřel své rozhodnutí při posuzování přiměřenosti zásahu do rodinného života žalobce, za hrubě zkreslené a uvedl, že se do jeho obsahu nepochybně promítnul tou dobou stále ještě zjitřený postoj bývalé manželky k němu.

Rovněž uvedl, že ačkoli nechce jakkoli bagatelizovat trestnou činnost, které se v minulosti dopustil, dovoluje si i přes výši způsobené škody připomenout, že tato měla majetkovou povahu, přičemž zájem na ochraně majetku je z hlediska objektu trestného činu nepochybně až za jinými právem chráněnými zájmy, což je třeba zohlednit i v celkové škodlivosti/nebezpečnosti činu pro společnost, a to jak v době jeho spáchání, tak i v době rozhodování správního orgánu, který posuzuje rizikovost dalšího setrvání žalobce na území ČR. Podstatné rovněž je, že došlo k zahazení jeho trestního odsouzení.

Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je aplikovatelné tehdy, když cizinec narušuje veřejný pořádek. To, zda z hlediska trestního práva sestávala cizincem páchaná trestná činnost z jednoho či více skutků, je naprosto irelevantní. Uvedla, že dle ustálené judikatury nemá zrušení povolení k trvalému pobytu sankční charakter, ale jedná se o specifické preventivní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví. Proto v daném případě nemůže dojít k dvojímu trestání.

K otázce časového odstupu napadeného rozhodnutí od doby spáchání trestného činu uvedla, že nemalý časový odstup od narušení veřejného pořádku po vydání pravomocného správního rozhodnutí je logický a běžný. Pokud bychom přijali závěr obsažený v žalobě, tedy pokud by bylo vyžadováno, aby bylo povolení k trvalému pobytu možno zrušit jen bezprostředně po spáchání narušení veřejného pořádku, stala by se z ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obsoletní právní norma, což jistě nebylo úmyslem zákonodárce. Rovněž zdůraznila, že předmětné řízení bylo zahájeno 8 měsíců předtím, než bylo rozhodnuto o podmíněčném propuštění žalobce. Právní moci nabylo napadené rozhodnutí 2,5 roku předtím, než žalobci skončí zkušební doba. Podmínka aktuálnosti tedy byla splněna.

K neudělení trestu vyhoštění žalovaná uvedla, že tato skutečnost je zcela irelevantní a dodala, že má poměrně bohatou zkušenost s tím, že trestní soudy od udělování tohoto trestu ustupují. Navíc neudělením soudního vyhoštění není vázána, neboť sleduje jiné cíle než trestní soudy. Zdůraznila, že nelze směřovat soudem udělený trest vyhoštění se zrušením povolení k trvalému pobytu. Trest vyhoštění spočívá v zákazu pobytu na území České republiky po dobu několika let, což může vyústit v poměrně intenzivní zásah do osobního a rodinného života odsouzeného. Napadeným rozhodnutím však bylo pouze zrušeno žalobcovo povolení k trvalému pobytu, dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky mu vysloven nebyl, proto ani zásah do osobního a rodinného života není zdaleka tak intenzivní jako v případě vyhoštění.

Závěrem navrhla zamítnutí žaloby.

Ve svém druhém vyjádření k žalobě po zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze Nejvyšším správním soudem (dále jen NSS) žalovaná pro úplnost podotkla, že žalobce se dopustil zvláště závažného trestného činu, neboť se po delší období dopouštěl podvodů a tímto jednáním způsobil škodu přesahující 6 miliónů korun. Žalovaná uvedla, že Nejvyšší správní soud v případech závažných narušení veřejného pořádku neshledává opatření ve formě zrušení nejvyššího pobytového oprávnění v ČR jako nepřiměřené, a to i navzdory silným a sociálním vazbám dotčených cizinců v hostitelské zemi. Poukázala proto na rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2016, č. j. 3 Azs 34/2016-39, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016-46 a ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59.

U jednání před soudem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je závažným zásahem do jeho práv na rodinný a soukromý život. Poukázal na to, že za trestný čin byl odsouzen, trestnou činnost páchal v roce 2005-2006, v roce 2008 byl odsouzen, trest vykonal a v lednu 2010 byl pro dobré chování z trestu propuštěn. V Ruské federaci, kam odjel, byl žaloby zproštěn. Bylo to tak, že v Rusku byl obviněn z ekonomické trestné činnosti, Městský soud v Praze ho měl vydat k trestnímu stíhání v Rusku. V Ruské federaci však byl obvinění

zproštěn. Vrátil se do Čech dobrovolně, protože zde má matku a syna. Přihlásil se na Městský soud, který podle trestního řádu musel vydat příkaz k zatčení, v září 2012 požádal o podmíněčné propuštění a dostal podmínku na 5 let. Uzavřel s poškozenými dohodu o mimosoudním vyrovnání. Po skončení podmínky, která mu uplyne na podzim 2017, bude moci požádat o zhlazení trestu. Jeho syna si zpočátku po jeho propuštění brala matka a chlapec si na něj zvykl. Platí řádně výživné na něj i na dcery, které se narodily v rozhodné době po skončení manželství, takže podle zákona je jejich otcem, i když ne otcem biologickým. Řízení o zrušení trvalého pobytu začalo poté, kdy zastupoval matku, které chtěli zrušit trvalý pobyt, z důvodu podezření, že její manželství s českým občanem je fiktivní, ale podezření bylo nepravdivé. Závěrem poukázal na to, že napadeným rozhodnutím bude potrestána matka a jeho děti, kdyby musel z ČR odjet. Musel by nemohoucí matku odvézt s sebou a realizace styku s dětmi je z důvodu časových i ekonomických na základě krátkodobého víza prakticky nemožná. Jeho děti mají české občanství, ze zákona se nestaly občany Ruské federace, protože podmínkou je, aby v Rusku bydlely. Navrhl proto zrušení rozhodnutí žalovaného.

K dalšímu jednání soudu, které se konalo po zrušení rozsudku, se žalobce omluvil.

Žalovaná se nedostavila k žádnému jednání soudu a omluvila se.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 16. 1. 2012 zahájil správní orgán prvního stupně z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Dne 18. 3. 2014 vydal rozhodnutí, kterým žalobci platnost povolení k trvalému pobytu zrušil. V odůvodnění uvedl, že vydané rozhodnutí sice určitým způsobem zasáhne do soukromého nebo rodinného života žalobce, avšak tento zásah v žádném případě nelze považovat za zásah nepřiměřený. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem. Žalobce si navíc zásah do svého soukromého nebo rodinného života zapříčinil sám svým kriminálně závadovým jednáním, za které byl pravomocně odsouzen. Rovněž správní orgán prvního stupně uvedl, že dlouhá doba ve výkonu trestu narušila rodinné vazby, což vyplývá jak z výsledku bývalé manželky žalobce, tak z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21. 3. 2013, sp. zn. 50 P 461/2009.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 30. 3. 2015 zamítla. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že vzájemné vazby mezi žalobcem a jeho synem musí být značně oslabeny několikaletým pobytem žalobce ve výkonu trestu, neboť byl na svobodě omezen téměř polovinu života svého syna. Toto uvěznění bylo mnohem větším zásahem do vzájemných vazeb, než jakého může být dosaženo zrušením povolení k trvalému pobytu. Dále odkázala na vyjádření bývalé manželky žalobce, dle níž se o syna nikdy nezajímal, a navzájem spolu nijak nekomunikují. Pokud tedy žalobce v odvolání tvrdí, že se o syna začal nyní zajímat, působí taková snaha zjevně účelově, jelikož žalobce údajně silné vazby na syna začal tvrdit až poté, co ministerstvo vnitra rozhodlo o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu, přičemž prvních 9 let života svého syna o něj zájem nejevil. Rovněž zdůraznila, že žalobce páchal svou trestnou činnost v úmyslu přímém. Byl si tedy vědom toho, že trestnou činnost páchá, a že tudíž může být dopaden a uvězněn, čímž bude dlouhodobě znemožněno další soužití s jeho rodinou. Žalobce však tento poměrně pravděpodobný vývoj ignoroval, čímž dokázal, že mu na těchto vazbách zas tolik nezáleží. Dodala, že se navíc ani nyní se svým synem nestýká na každodenní bázi. I kdyby se tedy se svým synem žalobce chtěl obdobně stýkat i v budoucnu, je pro takovou činnost plně postačující krátkodobé vízum s více vstupů.

K otázce časového odstupu řízení od doby spáchání trestné činnosti žalovaná uvedla, že ministerstvo vnitra zahájilo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu dne 16. 1. 2012, tedy v době, kdy byl žalobce ještě stále ve výkonu trestu odnětí svobody, a vydalo napadené rozhodnutí v době, kdy ještě zbývalo více než 3 a půl roku do konce soudem určené zkušební doby pro podmíněčné propuštění. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem, a především i s ohledem na vysokou závažnost páchané trestné činnosti proto dospěla k závěru, že podmínka aktuálnosti nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek je v daném případě splněna.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán dle ustanovení § 75 odst. 2, věty první, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ke dni zahájení řízení, ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.

K otázce závažného narušení veřejného pořádku se vyjádřil NSS ve svém rozsudku č. j. 5 As 73/2011 – 146, ze dne 18. 4. 2013, ve kterém citoval z usnesení NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, že narušením veřejného pořádku *„může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci“*.

V projednávané věci tedy nemůže obstát závěr žalované, že „intenzita narušení veřejného pořádku žalobcem byla značná a s ohledem na vysokou závažnost páchané trestné činnosti, skutečnost, že byl žalobce odsouzen až po třech letech od spáchání trestné činnosti, většinu zbylé doby strávil ve výkonu trestu, což je období, kdy k narušování veřejného pořádku ze strany vězně nedochází“, že podmínka aktuálnosti nebezpečí žalobce pro veřejný pořádek je v daném případě splněna. Svůj závěr žalovaná odůvodnila tím, že žalobce páchal trestnou činnost ve formě přímého úmyslu, po dlouhou dobu, v období let 2005-2006, a za účelem zisku. Trestná činnost spočívala ve více útocích na chráněný zájem, byla pečlivě zorganizovaná, byla páchána za použití falešných dokladů a byla jí způsobena poměrně vysoká škoda 6.271.077,- Kč. Uvedeným jednáním spáchal žalobce trestný čin podvodu podle § 250 odst. 4 trestního zákona, který je ve spojení s § 41 odst. 2 a § 62 trestního zákona, považován za zvlášť závažný trestný čin, jeho jednání tedy spadalo do nejzávažnější skupiny protiprávního chování, jakou tehdy náš právní řád znal.

K námitce žalobce, že v jeho případě není splněno kritérium opakovanosti, jelikož jeho jednání bylo trestním soudem posouzeno jako několik dílčích útoků jednoho (pokračujícího) trestného činu, soud uvádí, že tato námitka není důvodná. Soud zcela souhlasí se žalovanou, že pro účely zákona o pobytu cizinců není podstatné, zda je činnost žalobce spáchaná více jednáními hodnocena z hlediska trestního práva jako jeden či více trestných činů. Podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění“*. Aby cizinec mohl „závažně narušovat“ veřejný pořádek, je nezbytné,

aby tak činil opakovaně-tedy více než jedním jednáním. Tato podmínka byla v případě žalobce splněna. Žalobce byl odsouzen pro trestný čin podvodu, který spáchal pěti samostatnými jednáními. Skutečnost, že tato jednání jsou pro účely trestního práva chápána jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu, však nic nemění na jejich faktické samostatnosti a na tom, že žalovaný se jednání, které závažně narušuje veřejný pořádek, dopustil v průběhu několika let celkem pětkrát. Jinak řečeno, k narušení veřejného pořádku nedošlo spácháním trestného činu jako celku, ale každým ze samostatných jednání (z pohledu trestního práva dílčích útoků), za která byl žalobce odsouzen k šestiletému trestu odnětí svobody.

Žalovaná se měla dále zabývat nejen tím, zda byl žalobce pravomocně odsouzen, ale především se měla zabývat tím, zda jeho jednání z let 2005-2006 představovalo v době jejího rozhodování o zrušení trvalého pobytu skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Podle výše citovaného rozsudku NSS *„je třeba přihlídnout i ke všem relevantním okolnostem, jež mohou mít vliv na závažnost jednání stěžovatele a posouzení hrozby budoucího porušení veřejného pořádku. Mezi takové skutečnosti patří nejen charakter a závažnost spáchané trestné činnosti, ale i další okolnosti, např. místo spáchání trestného činu, a zejména doba, která uplynula od jeho spáchání, chování stěžovatele po vykonání trestu odnětí svobody, délka jeho pobytu v ČR, ale i to, zda se po příchodu do ČR dopustil další trestné či jinak protiprávní činnosti.“* Žalovaná se těmito kritérii ve svém rozhodnutí vůbec nezabývala, nijak se nevypořádala s námitkou žalobce, že od propuštění z výkonu trestu vede řádný život a úspěšně obnovil rodinné vztahy. Rozhodnutí žalované je tedy v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaná se zabývala jen závažností trestné činnosti žalobce, aniž by zhodnotila počínání žalobce v době od propuštění z výkonu trestu do jejího rozhodnutí. Závěr žalované, že žalobce představuje aktuální závažnou hrozbu pro veřejný pořádek, tedy nemůže obstát.

Žalobce dále namítl, že rozhodnutím žalované bylo nepochybně zasaženo velmi citelně (nepřiměřeně) do jeho soukromého a rodinného života a argumentaci správního orgánu o narušení rodinných vazeb delším odloučením kvůli výkonu trestu odnětí svobody považuje za neférovou. Uvedl, že po propuštění z výkonu trestu projevuje opravdový zájem o svého desetiletého syna, a podařilo se mu navázat se synem hlubší citový vztah. Syn je již na něj citově vázán. Napadeným rozhodnutím žalované pak dojde i k zásahu do práv jeho dítěte. V této souvislosti pak informace podané jeho bývalou manželkou ohledně jeho vztahu k synovi, ze kterých především správní orgán vycházel, považuje přinejmenším za hrubě zkreslené.

Námitka žalobce tedy směřuje do nesprávného posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalované o zrušení trvalého pobytu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Tato námitka žalobce je důvodná. Je třeba uvést, že charakter a intenzitu rodinného života žalobce je třeba zkoumat ke dni vydání rozhodnutí žalované (srovnej rozsudek NSS č. j. 7 Azs 322/2015-43).

Přiměřeností zásahu do soukromého nebo rodinného života se NSS opakovaně zabýval ve své judikatuře (např. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 6/2012 – 29, rozsudek NSS ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 – 60, bod 23, rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2008, č. j. 2 As 19/2008 – 75). NSS ve svém rozsudku č. j. 9 Azs 137/2014-47, ze dne 2. 4. 2015 uvedl, že v této oblasti existuje i bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého nebo rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (např. Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; Nunez proti Norsku, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70). Podle judikatury NSS

a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě, 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, 4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství), 5) počet nezletilých dětí a jejich věk, 6) rozsah, v jakém byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském státě na základě samostatného pobytového oprávnění, 7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.), 8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a 9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. NSS již ve své dřívější judikatuře, např. v rozsudku sp. zn. 8 As 68/2012, uvedl, že *„je považuje - po patřičné úpravě - za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“* Totéž lze vztáhnout i k § 871 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Pokud jde o přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, v tomto směru žalovaná i správní orgán 1. stupně dostatečně nezjistily skutkový stav. Tvzení žalobce o tom, že se musí starat o invalidní matku, která nemůže chodit a se kterou žije ve společné domácnosti, vypořádala žalovaná odkazem na výpověď jeho matky v řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu, které proběhlo v r. 2011, tedy čtyři roky před vydáním rozhodnutí žalované. Na základě čtyři roky staré výpovědi matky žalobce učinila žalovaná závěr, že „matka odvolatele jistě není ve stavu, kdy by nemohla chodit a vyžadovala stálou péči ze strany odvolatele, neboť je schopna často jezdit do Ruské federace navštěvovat vlastní nemocnou matku“, aniž by si ověřil, jaký je, pokud jde o poměry u matky žalobce, současný stav. Soud v této souvislosti musí připomenout, že žalovaná musí vycházet při svém rozhodnutí ze skutkového stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí. Žalovaná však této podmínce pro vydání rozhodnutí nedostála. Žalovaná neprovedla žádný úkon za účelem prověření aktuálnosti tohoto zjištění, ačkoli žalobce tvrdil, že zdravotní stav matky je nepříznivý.

Pokud jde o vztah žalobce k jeho nezletilému synovi a nezletilým dcerám bývalé manželky, jichž je formálně, nikoliv však biologickým otcem, činila žalovaná závěry, které nejsou buď ničím podloženy, nebo pouze vycházejí z výpovědi matky dětí, bývalé manželky žalobce, o které nelze učinit závěr, že je zcela objektivní ve vztahu k bývalému manželovi, neboť jednak se jedná o bývalou manželku, jednak při výpovědi uvedla, že se kvůli manželovi dostala do vazby na jeden a půl roku a v době, kdy byli ve vazbě, přestali se žalobcem zcela komunikovat. Žalovaná v rozhodnutí učinila závěr, že u nezletilých dcer je pro jejich nízký věk jakákoli silná vazba k žalobci vyloučena, a u nezletilého syna dospěla k závěru, že vzájemné vazby musí být značně oslabeny žalobcovým několikaletým uvězněním, neboť byl na svobodě omezen téměř polovinu života svého syna. Zcela neodůvodněný je také závěr žalované, že snaha žalobce zajímat se nyní o syna působí zjevně účelově. Ve vztahu k tomuto závěru žalovaná neporovnávala délku doby, kterou žalobce strávil ve výkonu trestu s dobou, kdy měl možnost skutečného styku, a nevysvětlila, jaký jiný účel podle jejího názoru, než stýkat se s dítětem, by měl styk s nezletilým mít. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná se také nevypořádala s důkazem fotografiemi žalobce se synem, které žalobce připojil k doplnění svého odvolání proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně. Jde tedy o opomenutý důkaz,

k čemuž musel soud přihlédnout i bez námítky, neboť tato vada zatemňuje zjištění skutkového stavu stran intenzity rodinného života, takže brání přezkumu žalobního bodu směřujícímu proti posouzení této otázky žalovanou.

Dále žalovaná přesvědčivě neodůvodnila a nepodložila argumenty (např. podmínkami pro udělení víza, pro udělení víza opakovaně apod.) své zcela formální tvrzení, které se opakuje ve většině jejích rozhodnutí, že kdyby se žalobce chtěl obdobně stýkat se svým synem v budoucnu, je pro takovou činnost plně postačující krátkodobé vízum s více vstupy. Žalovaná neuvedla, jaké jsou podmínky pro udělení krátkodobého víza a zda je žalobce splňuje, a zda je vůbec reálné, aby v průběhu jednoho vstupu, uskutečnil styk se synem a kolik takových styků by mohlo v průběhu měsíce proběhnout. Dalším nepodloženým závěrem žalované je tvrzení, že vzhledem k tomu, že žalobce žije na území ČR od r. 2004 a v letech 2005-2006 páchal trestnou činnost, za niž byl odsouzen k šestiletému trestu odnětí svobody, nelze tvrdit, že by byl na území ČR nějak zásadně integrován. Žalovaná nezjistila, kdy byl žalobce vzat do vazby a kdy byl z výkonu trestu podmíněně propuštěn, jak žil po propuštění z výkonu trestu a opět opomenula hodnotit skutkový stav ke dni vydání svého rozhodnutí.

K podmínce přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce soud tedy musí konstatovat, že žalovaná, ani správní orgán 1. stupně nezjistily dostatečně skutkový stav.

Žalobce také namítl, že v důsledku dlouhé prodlevy mezi jeho trestným jednáním a vydáním napadeného rozhodnutí fakticky dochází k dvojímu odsouzení za totéž protiprávní jednání. Tato námitka není důvodná. Soud především zdůrazňuje, že z judikatury správních soudů vyplývá, že zrušení trvalého pobytu nemá trestní charakter ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod po přijetí Protokolu č. 7 (čl. 1), ale je svou povahou specifickým preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005-52; tento rozsudek sice hovoří o správním vyhoštění, nicméně s ohledem na interpretační zásadu *a maiori ad minus* je uplatnitelný i k méně závažnému opatření, jakým je zrušení trvalého pobytu). V žádném případě se tedy nemůže jednat o dvojí potrestání žalobce.

Žalobce dále namítl, že mu v rámci odsuzujícího (trestního) rozsudku nebyl uložen trest vyhoštění, ač by připadal v úvahu. Této námitce soud nepřisvědčil a zcela souhlasí s názorem, který (v kontextu rozhodnutí o správním vyhoštění) vyslovil NSS v rozsudku ze dne 12. 3. 2014, č. j. 7 As 103/2013-37, podle kterého *„K úvaze stěžovatele, že soudy v trestních řízeních vedených proti stěžovateli neshledaly důvod uložit mu trest vyhoštění a zohlednily tak jeho rodinné vazby Nejvyšší správní soud dodává, že správní orgány nejsou v žádném případě vázány předcházejícím rozhodnutím soudu vydaným v trestním řízení. Skutečnost, že stěžovateli nebyl uložen trest vyhoštění, nebrání správnímu orgánu v tom, aby ve správním řízení rozhodl o správním vyhoštění“*.

Z výše uvedených důvodů postupoval soud podle § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s., a napadené rozhodnutí žalované, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil pro vady řízení, neboť je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o splnění podmínky závažného způsobu narušování veřejného pořádku žalobcem, a pro nedostatečně zjištěný stav, pokud jde o splnění podmínky, že rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaná doplní skutkový stav, pokud jde o péči žalobce o jeho matku a kvalitu styků s jeho nezletilým synem, a přijaté

rozhodnutí řádně odůvodní v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, přičemž jsou správní orgány vázány právním závěrem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla ve věci úspěšná. Žalobci jako úspěšnému ve věci přiznal soud náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě soudních poplatků ve výši 4.000,- Kč (soudní poplatek za žalobu 3.000,- Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) a odměně za poskytnutí právní služby advokátem za 5 úkonů po 3.100,- Kč a 5x režijní paušál po 300,- Kč /§ 7, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů/, celkem 21.000,- Kč.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. března 2017

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová